

Sygn. akt IV Ka 614/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r.

sprawy **W. M.**

syna J. i G. z domu B. (...)roku w W. z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 2 czerwca 2015 r. sygnatura akt III K 1266/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I dyspozycji obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Waldemar Majka SSO Adam Pietrzak SSO Ewa Rusin

Sygn. akt IV Ka 614/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 r. (sygn.akt III K 1266/14) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu po rozpoznaniu sprawy W. M. oskarżonego o to, że:

w dniu 11 sierpnia 2014 r. w W., woj. (...), działając umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr skrętu w lewo z ul. (...) w ul. (...) nie zachował należytej ostrożności i nieuważnie

obserwował sytuację zmieniającą się na drodze w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu z przeciwnego kierunku rowerzyście R. W. doprowadzając w ten sposób do zderzenia się obu pojazdów na skutek czego R. W. doznał licznych obrażeń ciała w tym rozerwania prawego płata wątroby z masywnym krwawieniem do jamy otrzewnowej skutkującego jego śmiercią, to jest o czyn z art. 177§2 kk.

W. M. uznał za winnego tego, że w dniu 11 sierpnia 2014 r. w W., umyślnie naruszył zasadę szczególnej ostrożności obowiązującą w ruchu lądowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w lewo z ul. (...) w ul. (...), samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), do kierowania którym nie miał uprawnień, nie zwiększył uwagi w czasie jego wykonywania, nienależycie obserwował drogę i nie dostosował poruszania się prowadzonego przezeń pojazdu do zmieniającej się sytuacji na drodze, w wyniku czego wykonując ów manewr nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu rowerzyście R. W., doprowadzając do zderzenia się samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) z rowerem, na skutek czego R. W. doznał licznych obrażeń ciała, w tym rozerwania prawego płata wątroby z masywnym krwawieniem do jamy otrzewnowej skutkującego jego śmiercią, to jest za winnego popełnienia występku z art. 177§2 kk i za to, na podstawie art. 177§2 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42§1 kk orzekł wobec W. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia samochodów osobowych i ciężarowych na okres 8 (ośmiu) lat.

Na podstawie art. 46§1 kk orzekł od W. M. na rzecz G. W. 50000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przypisanym przestępstwem.

Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec W. M. kary pozbawienia wolności zaliczył dni jego zatrzymania: 11, 12 i 13 sierpnia 2014 r.

Zasądził od W. M. na rzecz Skarbu Państwa obowiązek zwrotu wydatków oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 400 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 kpk w całości na korzyść oskarżonego W. M., zarzucając mu na podstawie art. 427§2 i art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

- 1) istotny błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia,
- 2) Istotne naruszenie normy przepisów postępowania karnego poprzez naruszenie norm prawnych zawartych w:
  - art. 7 kpk, tj. zasady swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez sprzeczne z doświadczeniem życiowym oraz zasadami logiki dowolne ocenienie zgromadzonych dowodów,
  - art. 5§2 kpk poprzez niezastosowanie przez Sąd tej normy prawnej stanowiącej, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego,
  - art. 170§1 kpk poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z dnia 24 maja 2015 r. zgłoszonego na piśmie i nieprzeprowadzenie dowodu – konfrontacji świadka A. K. z oskarżonym oraz ze świadkiem K. T. w celu ustalenia kto kierował pojazdem i później pojazd przestawiał,
  - co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nadto
- 3) z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

W konsekwencji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia obrońcy z wyboru w wysokości 3600 zł, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł ten sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania ustaleń sądu I instancji, że oskarżony przygotował samochód do manewru skrętu w lewo-zwolnił, po czym wykonał łuk w szczególności wobec wyjaśnień oskarżonego „... ja nie zjeżdżałem na skrzyżowaniu do osi jezdni, wzięłem łuk skręcając w lewo i nie zjeżdżałem do osi jezdni, tylko trzymałem się nadal prawej strony jezdni...” (k.131 akt sądowych)- wyjaśnienia te zasługują na wiarę w przeciwieństwie do wyjaśnień z rozprawy głównej w toku których oskarżony na pytanie obrońcy zdawkowo stwierdził:”... w czasie wykonywania skrętu w lewo znajdowałem się bliżej osi...” (k.11 akt sądowych).

Jakkolwiek użyte przez sąd I instancji stwierdzenie iż ”... rower był w pełni sprawny...” nie jest precyzyjne, jednakże pozostaje ono w zgodności z tezą wysuniętą z oceny technicznej tegoż roweru dokonanej przez biegłego Z. R.”... biegły nie znalazł wad mechanizmu roweru, które miałyby wpływ na przyczynienie się do przedmiotowego zdarzenia w dniu 11.08.2014 r...” (k.191 akt sądowych), „... nie stwierdziłem żadnych uszkodzeń technicznych, które mogłyby mieć wpływ na przebieg wypadku w dniu 11.08.2014 r...” (k.192 akt sądowych).

Dywagacje skarżącego na okoliczność prędkości z jaką miał jechać przed wypadkiem pokrzywdzony „... można zatem przyjąć, iż jechał on szybko (...) nie jechał on z prędkością ani bezpieczną ani dozwoloną...” (k.536 akt sądowych, podobnie k.538 akt sądowych) jawią się jako całkowicie dowolne, pozbawione jakiegokolwiek podstawy.

Twierdzenie skarżącego jakoby „... oskarżony od początku niezmiennie i konsekwentnie wyjaśniał, że zachował należytą ostrożność i prawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo, do końca przed manewrem bacznie obserwując drogę...” (k.536 akt sądowych, podobnie k. 538 akt sądowych) pozostają w wyraźnej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego „... w trakcie wykonywania lewo skrętu siedzący obok starszy mężczyzna pokazywał mi do którego budynku mam dojechać. Wiem, że nie jest to wytłumaczenie, ale może skupiłem się na tym, co on pokazywał i nie zauważyłem jadącego z góry ulicy (...) rowerzysty...” (k.98 v. akt sądowych).

Co do zeznań świadka A. K. z rozprawy głównej za trafną uznać należy wbrew stanowisku skarżącego ich ocenę dokonaną przez sąd I instancji: „... złożył częściowo fałszywe zeznania, przede wszystkim w odniesieniu do relacji jazdy pokrzywdzonego po chodniku bezpośrednio przed wypadkiem...” (k.10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.498 akt sądowych).

Z zeznań tegoż świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika, że „... rowerzysta poruszał się po ulicy i próbował ominąć ciężarówkę, która mu zagroziła drogę...”. Cytowana wypowiedź jednoznacznie wskazuje na ruch rowerzysty po jezdni a nie po chodniku, w przeciwnym razie bowiem samochód prowadzony przez oskarżonego musiałby poruszać się po chodniku by zagrozić drogę jadącemu pokrzywdzonemu.

Dodać należy, że w toku przesłuchania przez sąd I instancji tenże świadek wyraźnie dał do zrozumienia że: „... bałem się, że wciągną mnie w bramę...”, „... obawiam się tych, którzy prowadzili ten samochód...”, „... nie grozili,

ale różnie to bywa...” (k.459 akt sądowych) co tłumaczy w ocenie sądu odwoławczego zmianę zeznań na niekorzyść pokrzywdzonego i stwarza podstawę do uznania tychże zeznań za pozbawione waloru wiarygodności.

Uzasadnienie oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego przez sąd I instancji (k.469 akt sądowych) obszerne i logiczne, w pełni przekonuje w ocenie sądu odwoławczego o braku znaczenia i nieprzydatności tegoż eksperymentu dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie rozpoznanie przez sąd I instancji wniosku dowodowego z 24 maja (a nie jak w uzasadnieniu apelacji 24 lipca – k. 542 akt sądowych) 2015 r. nie ma znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie, zważywszy, że kwestia iż oskarżony W. M. prowadził samochód ciężarowy w świetle licznych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym niebudzącego wątpliwości przyznania tego faktu przez samego oskarżonego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Brak jest tym samym podstaw do oceny tego uchybienia w kategoriach naruszenia przepisów postępowania karnego mającego wpływ na treść wyroku.

Opis i kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzą w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń.

Istotne zastrzeżenia budzi natomiast orzeczenie o karze, w szczególności wymiar kary pozbawienia wolności.

Nie kwestionując generalnie prawnych wywodów odnośnie okoliczności obciążających, które miał na względzie sąd rejonowy przy wymiarze kary stwierdzić należy, iż kara pozbawienia wolności wymierzona przy ich uwzględnieniu oskarżonemu jawi się jako rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 kpk.

W szczególności nie uwzględnił sąd I instancji okoliczności, że uprzednia karalność oskarżonego dotyczyła całkowicie innych rodzajowo kategorii przestępstw.

Trudno również uznać zachowanie oskarżonego za przemyślane (k.13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.501 akt sądowych) – zostało ono podjęte jako spontaniczna reakcja na telefon kolegi z prośbą o pomoc w wykonaniu usługi transportowej, co winno rzutować na ocenę stopnia winy oskarżonego.

Przy uwzględnieniu wspomnianych okoliczności stwierdzić należy, że jakkolwiek oskarżony w świetle okoliczności sprawy zasługuje na bezwzględną karę pozbawienia wolności, to jednak kara winna ulec istotnemu złagodzeniu, co skutkowało zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z uwagi na orzeczoną karę izolacyjną).